
Wymownym tego świadectwem są słowa zapisane w Dziejach Apostolskich: „Postanowiliśmy Duch Święty i my” (Dz 15,28).

Ten prosty zapis jest cennym wskazaniem jak urzeczywistniać jedność Chrystusowego Kościoła. Skoro Duch Święty jest Dawcą i Stróżem jedności Kościoła, trzeba się ciągle otwierać na Jego działanie i przywoływać Go, aby w nas i przez nas działał, by dawał nam światło i nas wspierał, by nas prowadził i godził, odradzał do nowego życia i tak budował wspólnotę chrześcijan trwających we wzajemnej miłości.

Niesamowity przykład takiej modlitwy o Ducha Świętego, która okazała się jakże skuteczną, pozostawił nam św. Jan Paweł II, gdy na Placu Zwycięstwa w Warszawie wołał do Boga: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”. Teraz przyszedł czas zanoszenia takiej modlitwy razem, przez nas wszystkich, aby było więcej jedności między chrześcijanami różnych Kościołów i Wspólnot, ale też więcej jedności w naszym Kościele katolickim w Polsce, w naszych diecezjach, parafiach i rodzinach, także pośród kapłanów i osób konsekrowanych.

Drodzy Diecezjanie, zwracam się do Was wszystkich z gorącą prośbą o upraszanie jednoczącej mocy Ducha Świętego dla dzisiejszego Kościoła. Niech Boży Duch wzbudzi w każdym z nas większe pragnienie tego, o co modlimy się w czasie każdej Mszy św.: „Panie, nie zważaj na grzechy nasze, lecz na wiarę swojego Kościoła i zgodnie z Twoją wolą napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności”. Tymi słowami módlmy się do Boga stale, zawierając Kościół działaniu Ducha Świętego. Niech nie będzie to wielkim zadaniem tylko na Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan.

Wszystkich Was serdecznie pozdrawiam, życzę Bożego zapału w radosnym pełnieniu posługi jednania i udzielam pasterskiego błogosławieństwa.

† Andrzej Czaja
Biskup Opolski

List pasterski Biskupa Opolskiego na Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan

Prawica Twoja wstawiła się mocą (wJ 15,6)

Drodzy Bracia i Siostry w Chrystusie, który jest nam Drogą i Pojednaniem! Jak co roku, od 18 stycznia, gromadzimy się razem na wspólnej modlitwie i prosimy Pana Kościoła o jedność wszystkich chrześcijan, by mógł się wypełnić testament Pana Jezusa: „Abyśmy stanowili jedno” (por. J 17,21). Ta nasza modlitwa jest dziś szczególnie ważna. Świat tak bardzo rozdarty wojnami, terroryzmem i prześladowaniami, które skutkują wygnaniem wielu ludzi z własnych domów i z własnych ojczyzn, a nieraz śmiercią niewinnych, potrzebuje naszego wspólnego świadectwa wiary i naszej solidarności, także z ludźmi dobrej woli. Dlatego wspólnie błagajmy Boga o przezwyciężenie wszelkich form zniewolenia oraz podziałów i niezgody między nami.

1. Wdzięczność Bogu i możliwości wzajemnego ubogacenia

Jedynemu Bogu w Trójcy Osób dziękujemy za wiele dobrych myśli i owoców minionego roku, naznaczonego obchodami 500-lecia Reformacji. Dziękujemy Bogu za budujące spotkania i wspólnie zrealizowane projekty, pogłębiające naszą jedność w wierze i w działaniu. Dziękujemy za piękne chwile wzajemnej wymiany darów duchowych w ramach ekumenicznych nabożeństw i za owoce dialogów doktrynalnych, a także za ważne wydarzenia, jak choćby obrady w Kamieniu Śląskim Rzymskokatolicko-Luterańskiej Komisji do Dialogu Teologicznego, w lipcu minionego roku.

W listopadzie gościliśmy kardynała Kurta Kocha, przewodniczącego Papieskiej Rady dla Popierania Jedności Chrześcijan. Podczas konfe-

rencji naukowej, w Kamieniu Śląskim i w Opolu, wyraził uznanie dla ekumenicznej otwartości naszych diecezjalnych i akademickich środowisk, a równocześnie wezwał nas do podejmowania posługi na rzecz jedności w Chrystusowym Kościele i w świecie. Mówił o potrzebie i możliwości wzajemnego ubogacania się dobrami duchowymi, ponieważ „żaden z Kościołów i nikt z chrześcijan nie jest ani tak bogaty, by nie potrzebował ubogacenia ze strony innych, ani tak biedny, by nie mógł innych ubogacać”.

Myśl tę weźmy z sobą nie tylko na czas trwającego Tygodnia powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan, ale niech nas mobilizuje do ciągłego podejmowania modlitwy o jedność chrześcijan i do udziału w ekumenicznych wydarzeniach. Jedno i drugie jest zawsze dobrą okazją do wzajemnego ubogacania się duchowymi darami.

2. Inspiracja od chrześcijan z Karaibów

Myśl przewodnią dla tegorocznej modlitwy o jedność chrześcijan i dla refleksji z nią związanej zaproponowały ekumeniczne gremia z Karaibów. Chrześcijanie z tego regionu świata, doświadczeni w przeszłości ogromnym cierpieniem zniewolenia, dotknięci niehumanitarnym wyzyskiem kolonialnym, przypominają nam orędzie o Bogu Wyzwoliciele, który każdego człowieka wyzwala i uwalnia. Hasłem przewodnim jest werset z pieśni Mojżesza i Miriam z 15 rozdziału Księgi Wyjścia: „Prawica Twoja wstawiła się mocą” (Wj 15,6).

Słowa w nim zawarte wyrażają wiarę i ufność człowieka w Boże prowadzenie. Prawica Boga, która wyprowadziła Izraelitów z niewoli, nadal przynosi pokrzepienie i moc, zwłaszcza uciśnionym i prześladowanym. Dając świadectwo tej nadziei, Kościoły na Karaibach wspólnie podejmują inicjatywy, aby służyć wszystkim ludom tego regionu, a szczególnie osobom najuboższym i zaniedbywanym. W ten sposób dają świadectwo swemu przekonaniu, że ich wyzwolenie dokonało się w mocy Boga, który pokonuje zło i wprowadza człowieka na drogę zbawienia. Boże wyzwolenie przynosi nadzieję i obietnicę,

wprowadza w nowy czas uczy wrażliwości otwartej na potrzeby każdego człowieka.

Tymczasem właśnie, brak zgody i podziały między nami podważają wiarygodność chrześcijańskiego świadectwa i utrudniają pełnienie misji wobec świata potrzebującego Boskiego uzdrowienia. Dlatego trzeba stale podejmować i realizować dzieło jednania wszystkich chrześcijan na drodze wspólnej modlitwy za siebie nawzajem i mozolnego zbliżania się do siebie, bez zatracania własnej tożsamości wyznaniowej.

3. Potrzeba nieustannego przywoływania Ducha Świętego

Hasło roku kościelnego, który przeżywamy od pierwszej Niedzieli Adwentu, przypomina nam, że jesteśmy napełnieni Duchem Świętym. Ta wielka tajemnica obecności Ducha Świętego w nas stała się naszym udziałem z chwilą przyjęcia chrztu świętego i jest u źródła naszego bycia – razem z innymi chrześcijanami – jedną wielką rodziną dzieci Bożych, czyli Kościołem. Duch Święty, jeden i ten sam w Chrystusie i chrześcijanach, urzeczywistnia naszą więź z Bogiem i między nami. Sprawia, że Kościół jest ciągle jeden mimo wielkiego różnicowania w nim osób, darów, funkcji, a nawet mimo podziałów między nami. Dzieje się tak dlatego, że wszyscy mamy jednego i tego samego Ducha Świętego. On jest ostatecznie źródłem, gwarantem i realizatorem jedności Kościoła, a to znaczy, że kościelna komunika jest Jego wielkim darem (por. Jan Paweł II, adhortacja *Christifideles laici* 20).

Apostołowie mieli tego świadomość i dlatego w budowaniu Kościoła więcej ufali Duchowi Świętemu, aniżeli własnemu rozeznaniu i zdolnościom. Ujawniło się to wyraźnie na tzw. Soborze Jerozolimskim, gdy w pierwotnej wspólnoty Kościoła doszło do niemałych sporów w kwestii wypełniania przepisów Prawa przez nawróconych pogan. Apostołowie uratowali zagrożoną jedność, biorąc pod uwagę owoce działania Ducha Świętego w nich i otwierając się na Jego tchnienie.
